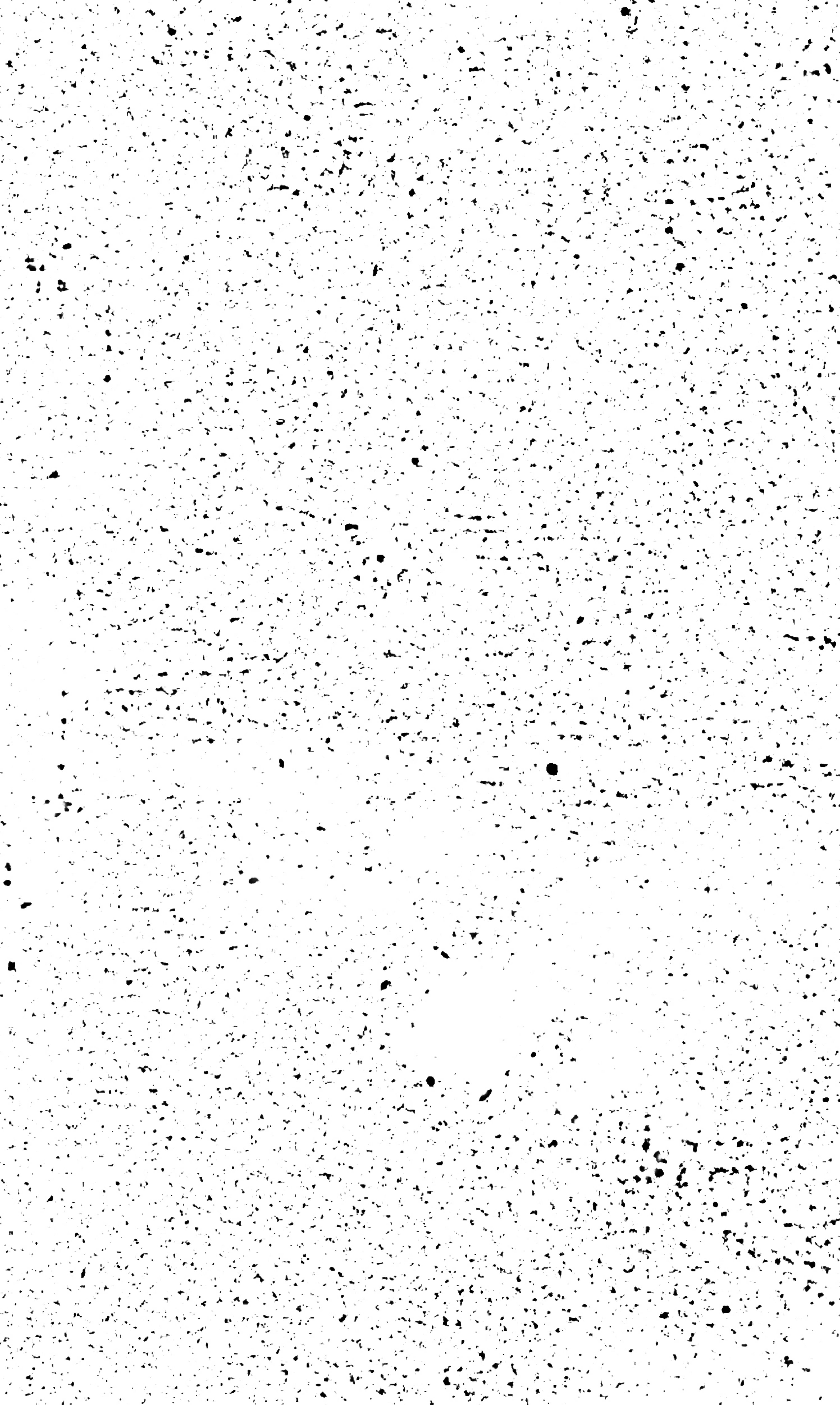

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல்
இருகூத்திரவிளக்கம்

விளக்கியவர்
பு. கு. குப்புசாமிராஜா
இராஜபாளையம்.

வெளியீடு
மணிமேகலை மன்றம்
இராஜபாளையம்.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல்

இருகூத்திரவிளக்கம்

40

விளக்கியவர்

பு. கு. குப்புசாமிராஜா

இராஜபாளையம்.

வெளியீடு

மணிமேகலை மன்றம்

இராஜபாளையம்.

7069.

ஒல் கா ப் பெரும்புகழ் தொல்காப்பியனார் தவ
முனிவர் ஆவார். சமண சமயத்தைத் தழுவியவர்
என்றும் பண்டைச் சேர நாட்டில் வாழ்ந்தவர்
என்றும் தெரிகிறது. அவர்காலத்தில் பிறமொழி
களில் இலக்கணம் எழுதப்படவில்லை யாதலால் அவர்
தமிழ் மொழியை நன்காய்ந்தும், தமிழ்த் தொன்
நூல்களைக்கற்றும் பெற்ற புலமையால் சுயமாக
இலக்கண நூல் யாத்தார். அகத்தியர், பனம்பாரனார்
பற்றிய கதைகள் ஆதாரமற்ற கற்பனைகளே. பனம்
பாரனார் ஒருசாலை மாணாக்கர் என்பதும், பாயிரம்
பாடியது அவரே என்பதும் ஆதாரமற்றவையாகும்.
பாயிரம் பிற்காலத்தவர் இடைச்செருகலே ஆகலாம்.
தொல்காப்பியர் காலம் அறுதியிட்டுக்கூற இயலா
தெனினும் கூட மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட
வராகக்கூட இருக்கலாம்.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் எளிமையுடையன
சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் இனிய நடை
யுடைய சூத்திரங்கள் அவை. சிலவற்றைத்தொகுத்து
சூத்திரம் செய்வார். அவற்றை வகுத்துக் காட்டும்
சூத்திரங்கள் நிரல்பட அமைந்திருக்கும். உரையாசிரி
யர்கள் இச்சூத்திரங்களுக்கு உறையே போட்டிருந்
தாலும்கூட மூலத்தை மட்டும் கற்றுச் சென்றாலும்
தமிழறிஞர்கட்கு இடர்ப்பாடின்றி பொருள்
விளங்கும். இத்தகைய எளிய இனிய நடையுடைய
தெளிவான தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியலிலுள்ள
இரண்டு சூத்திரங்கள் தொல்காப்பிய நெறிக்கு

முரணாக அரிதும் பெரிதுமாக மயக்கம் தருவதாக உள்ளன. இவ்விருசூத்திரங்களும் ஒன்றற்கொன்று தொடர்புடையனவாகும். இச்சூத்திரங்களுக்கு உரையாசிரியர் மூவரும் தட்டுத்தடுமாறி பாடுபட்டும் பயனின்றி பொருளுரை காணமுடியாது திகைத்துள்ளார்கள் என்று காண்கின்றோம் அவ்விரு சூத்திரங்கள் -ஆவன:

ஐவகை யடியும் வீரிக்குங் காலை
மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்த
எழுபது வகையையின் வழுவில வாகி
அறுநூற்றிருபத் தைந்தாகும்மே.

மெய்ப்பெறு மரபிற் றெடை வகைதாமே
ஐயீராயிரத் தாறொஞ் ஞாற்றெடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்
றென்ப.: தென்ப. உணர்ந்திசினேரே.

இவ்விரு நூற்பாக்களுமே பாடபேதங்கள் கொண்டன இவ்விரு நூற்பாக்களும் நான்கடி உடையன. முதலிரு அடிகளும் மெய், ஐ, எனும் எதுகை ஒன்றி வருவன. இரண்டுமே அடிகளையும் அடிகளில் வரும் தொடைகளையும் ஒன்றோடொன்று கணக்கிடுங்காற் தொடர்புடையனவாகும். இரண்டுமே மயக்கத்தைத் தரும் வகையில் அமைந்த செய்யுளியற் சூத்திரங்களாகும்.

இளம் பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர்
 ழுவருமே தலைசிறந்த புலமையுடையவர்கள். வட
 நூற்கடலும் தென்நூற்கடலும் கரைகண்ட பெரும்
 புலமை சான்றவர்கள். அவர்களே இச்சூத்திரங்
 களுக்கு உரைகாணும் போது ஒருவரோடொருவர்
 முரணாகவும் தெளிவின்றியும் கூறுவர். பேராசிரியர்
 முதற்சூத்திர உரையில், தம் உரைகூறி பிறருரை
 மறுக்கும் போது

“அல்லாக்கால்..... அது மயங்கக் கூற
 வென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க”

“அது பொருந்தாது. என்னை?..... எடுத்த
 தோதிய எழுத்து முதல் உறுப்பினான் வந்த அடிக்
 கண்ணே காட்டா தொழிதலின் அது நூன் மாறு
கோளாம்”

“அஃதேல் அவை சிறப்புடையவற்றுக்குக் காரணங்
 கூறியவற்றாற் சான்றோர் செய்யுளிட் பயின்று வர
 வேண்டும் பிறவெனின் இந்நூல் செய்த காலத்துத்
 தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச் சங்கத்தாரும்
 அவ்வாறு கட்டளைபடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள்
 செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுது
மென்பது..... இவை இக்காலத்துப் பயின்றில
வென்று மற் றைய வற்றோடு ஒக்குமெனப் படா
வென்பது”

பேராசிரியர் இரண்டாம் சூத்திர உரையில்,
 “எனவே, எழுநூற்றொருபத் தெட்டா
மென்றஞ்சிப் பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது
என்றெனப்பது”

“இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரம் செய்த தென்னை யெனின் அங்ஙனமே அதனை ஞாபகப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் ஒரு காரணம் நோக்கி என்னை?.....

“அல்லாதார் முதனின்ற தெதாயே கொண் டொழிக வென்ப. அது குற்றம். என்னை?

“அல்லதூஉம், ஒன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசினோரே’ என்பது பழம்பாடமாகலானும் அஃதமயா தென்பது. அவ்வாறு கொள்வார்க்கு தெதாய பதின் மூவாயிரத்தறு நூற்றுத் தெர்ண்ணூற் றென்பதாகலும் பிழைக்குமென மறுக்க’

எனவரும் பகுதிகளை நோக்க பேராசிரியரே முன்னு ரைகளை மறுத்து அவ்வுரைப்படி பொருள் கொண் டால் முதல் சூத்திரம் மயங்கக் கூறல்முதலிய குற்றம் தங்கும் என்றும், ஆசிரியன் ஒருகாரணம் நோக்கி, அஞ்சி, மயக்கும் வகையில் சூத்திரம் செய்தான் என்பதும் நன்கு புலனாகின்றது.

நச்சினூர்க்கினியர் முதற் சூத்திரஉரையின் இறுதியில்

“அவைகளைந்து தெதாய கொள்ளுமாறு மெய் பெறுமரபின் என்னு ம்சூத்திரத்துட் காட்டுதும்”

என்று கூறுவதால் இரு சூத்திரங்களின் பிணைப்பை நன்குணரலாம். மேலும் கட்டளையடி கடைச் சங்கத்தில் பயிலாததை பேராசிரியர் உரைப்படியே எடுத்துக்காட்டுகிறார். இரண்டாம் சூத்திர உரையில் பேராசிரியரைப் போலவே

“இதனை ஆராயி ரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற் றென்று என்று விளங்கக் கூறுது ஒருகாற் குறைத்து

அதன் மேலேற்றி ஞாபகப்பட்ச் சூத்திரம் செய்தது ஒருபயன் நோக்கி.....” எனக் கூறுவதுடன் “தொண்டுதலையிட்ட ப த் து க் குறை” என்பதை நான்கு விதமாக உரை பே த த் தா ல் நான்கு தொகைக்கணக்கையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இவற்றிலிருந்து ஒருண்மை பு ல ப் ப டு கி ற து. இவ்விரு சூத்திரங்களும் உரையாசிரியர் கா ல த் தி லேயே பாடபேதங்களையும், மயக்கவுரைகளையும் கொண்டிருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. தற்கால உரைகளும் இச்சூத்திரங்கட்கு தெளிவு த ரு வ தா யில்லை. மேலும் நமக்குக் கிடைத்த சங்க இலக்கியத் திலும் பயிலாத— முற்காலத்தில் இ ரு ந் த தா க உரையாசிரியர்களின் கற்பனையாகிய கட்டளை அடி கட்கே இச்சூத்திரம் பொருந்தும் என்பது சிலர் கருத்து. கட்டளை அடிமுறைக்கு தெளிவான சான்று களுமில்லை. இந்த சூத்திரங்களால்தான் ஊ கி க் க ப் படுகிறது. கட்டளை யடிமுறைக்கு இச்சூத்திரங்கள் தவிர வேறு ஆதாரமில்லை. இச்சூத்திரங்களோ தெளிவற்ற உரையுடன் இருப்பதால் மணகுதிரை யை நம்பி ஆற்றில் இறங்கிய கதையாக க ட் ட னை அடி என்னும் கற்பனை அடிகள் பெறப்படுகின்றன. இக்கற்பனையிலிருந்து விடுபட்டு நேரடியாக தொல் காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு உரைகாண வேண்டும்.

உடலில் ஏற்படும் புண்ணுக்கு ம ரு ந் தி ட் டு தீ ர் த் து வி ட முயல்வோம். மருந்துக்கும் நோய் போகாவிட்டால் அறுவைச் சிகிச்சை (ஆபரேஷன்)

யைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உடனே அறுவை மருத்துவம் செய்வோம். அதுபோல தொல்காப்பியத்தில் இச்சூத்திரங்கட்கு நேரடிப் பொருளிலும் தெளிவில்லாவிட்டால் ஒரு சில பாட பேதங்களை அமைத்துக் கொள்வதில் தவறில்லை. ஏனெனில் ஏற்கனவே இச்சூத்திரங்கள் பாடபேதம் உடையனவே. ஏடெழுதுவோரால் எத்தனையோ சொற்கள் திரிந்து பொருள் மயக்கம் வருவதாக அமைந்து விடுவதை தமிழறிஞர்கள் யாவரும் அறிவர்.

உதாரணமாக முத்தொள்ளாயிரத்துப் பாடல் ஒன்றின் ஓரடி

“கண்டன்ன கொண்டல் வருகாவிரி” என்று ஏடெழுதுவோர்களால் திருத்திப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் அறிஞர்கள் ஆய்வால் அந்த அடி “கண் தன்மைகொண்டலரும் காவிரி” என்று தெளிவாகியது. இதுபோல ஆயிரக்கணக்கான உதாரணங்கள் கூறமுடியும். ஆதலின் மிகப்பழமையான தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களிலும் ஏடெழுதுவோரால் திரிக்கப்பட்ட சொற்பிரயோகங்கள் இருக்கலாம். உரையாசிரியர் காலத்திலேயே இந்த சொற்பிரயோகங்கள் வழக்காற்றில் வந்திருக்கலாம். ஆதலின் தொன்மையான பழந்தமிழ் நூல்களில் இடர்ப்பாடான மயக்கமுடைய சொற்பிரயோகங்களை ஆய்ந்து தெளிவுதரும் வகையில் மாற்றியமைப்பது அறிஞர் உலகம் ஏற்கும் ஒன்றேயாகும். இந்த வகையில் தான் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலிலுள்ள இரு சூத்திரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்து

பாடபேதத்துடன் சூத்திரங்களை விளக்கியுள்ளேன். அதுவே மூலபாடமாகவும் இருந்திருக்கலாம். இனி சூத்திரங்களைக் காண்பாம்.

ஐவகை யடியும் வீரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த
எழுபது வகையையின் வழுவில வாகி
யறுநூற்றிருபத் தைந்தா சும்மே

என்பது தொல்காப்பிய செய்யுளியல் சூத்திரம். இது அடிகளின் வரையறை கூறுகின்றது. அளவடியுள் குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி கழிநெடிலடி என்னும் ஐந்தும் எழுத்தெண்ணும் முறைமை பற்றி பதினேழு நிலம் கொண்டு எழுபது வகைத் தளைவழுக்கலின்றி அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடிகள் ஆகும் என்பது முன் உரையாசிரியர் கருத்து.

இங்கு பதினேழு நிலத்தைப் பற்றியும் எழுபது தளையைப் பற்றிய வழுவிலையும் முன் எங்கும் கூறாமல் இங்கு புதுத்துவதேன் என்பது புலப்படவில்லை. 625 அடிக்கணக்குக்கும் இந்த நிலம், தளைவழுக்களுக்கும் நேரடி சம்பந்தம் இல்லை. 625 அடிக்கணக்கு ஐந்தடி களையும் ஐந்து சீர்கள் உறழ்ந்தால் வரும் தொகை என இளம் பூரணரும். அகவல், வெண்பா, கலி எனும் மூன்று செய்யுள்கள் அளவடியானேவருதலின் அவற்றின் தொகையென்று பேராசிரியரும் கூறுவர். 625 என்ற தொகை கொள்வதற்கு 17 நிலம் 70 தளைவழு சம்பந்தமில்லை என்பது உரையாசிரியர்கள் கருத்து. ஆனால் சூத்திரத்தின் போக்கு 625 என்ற

அடித்தொகைக்கு அவை சம்பந்தப்பட்டால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏ. எ. ன. னி. ல் இங்கு கூற வந்தது அடிகளின் தொகையாதலின், அத்தொகை பெறும் வகையையும், எளிதின் விளக்குத் தொல் காப்பியர் கூறியிருக்கவேண்டும். ஆதலின் நிலம், தலைவழுத் தொகைகட்கு சம்பந்தங்கொண்டுதான் உரை வகுக்கவேண்டும். அதுவே பொருத்தமாக இருக்கும். மேலும் 70 வழுக்கள் என ஒன்று இருப்பதாக உரையாசிரியர்கள் கூறவில்லை. 7 தலைகளைத் தான் பத்து விதமாகக் கொண்டு 70 என உரை கூறிச் செல்கின்றனர். இன்ன பிறகாரணங்களைக் கொண்டு இந்த சூத்திரம் கீழ்க்கண்டவாறு இருந்திருக்கும் எனத் தெரிகின்றது.

ஐவகை யடியும் வீரிக்குங் காலை
மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்த
எழுவகைத் தளையின் வழுவில் வாகி
அறுநூற் றிருபதிற்சைகையந் த:கும்மே.

இதன்உரை:- ஐவகை அடி சீரடிப்பற்றிய குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என்ற ஐந்துமாகும். நிலம் என்பது எழுத்தெண்ணும் முறையால் வருவதன்று. எழுத்தெண்ணல் வடமொழி மரபன்றி தமிழ்மரபன்று. நிலம் என்பது அசைகளையும் சீர்களையும் பிரித்துக்காணும் இடம் ஆகும். இரண்டு சீர்களின் இடைநிலத்தை தளை என்பது போல சீர்களுக்குள்ளே அசைகளின் இடைநிலத்தைப் பிரித்துணர்வதே நிலம் ஆகும். இம்

முன்றப்படி எழுத்து - அசை - நிலம் - சீர் - தளை - அடி என்ற அமைப்பு செய்யுளில் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. சீர்கள் ஈ ர சை யும் மூவசையும் கொண்டுள்ளன. இருசீர்க்குக் குறைந்த அடியில்லை. ஈரசைச்சீர்க்கு அசை பிரிக்கும் நிலம் இரண்டாகும். சீர்களுக்கு இடையே நிற்கும் நிலம் ஒன்று. இவற்றைக் கணக்கிட்டால் பதினேழு நிலம் வருதலைக் காணலாம் ஈரசைச்சீர்கள் இரண்டான் முடியும் குறளடிக்கு நிலம் மூன்று. இதுவே குறைந்த அளவாகும். இதற்குக் குறைந்த நிலமில்லை. குறளடிக்கு மூவசைச்சீர்கள் இரண்டு வருங்காலத்தில் நிலம் ஐந்தாகும் கழிநெடிலடிக்கு மூவசைச்சீர் ஆறு வருவதே உயர்ந்த அளவாகும். அவ்விதம் வருங்காலத்து மூவசைச்சீர்கள் ஆறுக்கும் மூவசைச்சீர் நிலம் இரண்டாதலின் உறழ், $6 \times 2 = 12$ நிலம் வரும். இனி சீர்களுக்கு இடைநின்ற நிலம் ஆறு சீர்க்கும் ஐந்து வருமாதலின் அத்துடன் சேர்க்க $12 \times 5 = 17$ நிலம் வருகிறது. இதுவே உயர்ந்த அளவு. இதைவிட மிகுந்த நிலம் இல்லை. இதைவிளக்கும் பட்டியல் காண்க. | என்ற கோடிட்டது நிலத்தைக் குறிக்கும்.

குறளடி — 3 நிலம் முதல் 5 நிலம்

தே மா தே மா	(குறைந்த அளவு நிலம்)	3
தே மா தே மாங் காய்		4
தே மாங் காய் புளி மாங் காய்		5
கரு விளங் கனி கரு விளங் கனி		5

கழிநெடிவடிக்குஉயர்ந்த அளவான கரு விளங்கனிச்சீர்
ஆறுக்கும் நிலம் 17 வருதல் காண்க.

கரு விளங் கனி | கரு விளங் | கனி. | கரு விளங் | கனி
கரு விளங் | கனி. | கரு விளங் | கனி. | கரு விளங் | கனி

ஒரடியில் வருவது சீரும் நிலமும் தளையுமாகும் ஆதலால்
ஐவகைச் சீர்களைக் கூறி பதினேழு நிலங். கூறிய பின்
தளையைத் தான் கூற வேண்டும். ஆதலின் ஏழு
தளையைத் தான் கூறியுள்ளார். எழுபது எனப்பாடங்
கொண்டோரும் ஏழுதளைகளைத் தான் குறிப்பிட்டுள்ள
ளார்கள். ஏழுதளையாவன.

நேரொன்று சிரியத்தளை
நினை ஒன்று சிரியத்தளை
இயற்சீர் வெண்டளை
வெண்சீர் வெண்டளை
கலித்தளை
ஒன்றிய வஞ்சித்தளை
ஒன்று வஞ்சித்தளை

இனி ஐந்து வகைச் சீரடியுடன் பதினேழு
நிலத்தையும் ஏழுதளையையும் உறழ்ந்தால் 595 என்ற
தொகை வரும். $5 \times 17 = 85 \times 7 = 595$ ஆதல் காண்க.
இதுவே அடிவரையறையாகும். இந்த தொகையை
ஆசிரியர் நேரிடையாக “ஐந்து நூற்றுத்
தொண்ணூற்றைந்தாம்” என்று கூறும்ல், அறு
நூற்றிருபதிற்கு (620—) ஐயைந்து $5 \times 5 = 25$)
அஃகும்மே- குறையும் (620—ல் 25 கழிக்க -595—)

ஐந்து நூற்று தொண்ணூற்றைந்தாகும் என வலிந்து கூறுவானேன் எனக்கேட்கலாம். இதற்கு காரணம் உண்டு: அடுத்து வரும் சூத்திரத்திலும் இவ்விதமே “தொண்டு தலையிட்டபத்து - குறை - எழு நூற்றொன்பஃதென்ப” என்று பாடங்கொண்ட உரையாசியர்கள் கூற்றால் தொல்காப்பியர் எண் தொகையை வலிந்து கூறுகின்றார் என்பது தெளிவாகும்: ஏனெனில் “ஐந்து நூற்று” என்று கூறிய பின் 100ன் மடங்கு முடிந்து பத்தின் மடங்கு கூற வேண்டி வரும். பிற மொழிகளில் அவ்விதமே அமைந்துள்ளது. ஆனால் தமிழில் மட்டும் ஒன்பது பத்துக்களை தொண்ணூறு என்று கூறுகிறோம். தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் “தொம்பை” என்றும் “தொம்பத்து”, என்றும் தான் உள்ளன. தமிழில் தொண்ணூறு என்று அடுத்தஸ்தானத்தின் பெயர் வருவதால் அது சிறப்பன்றெனக் கொண்ட தொல்காப்பியர் அம்முறைக்கு உடன்படாமல் இருக்கிறார். தொண்ணூறுக்கு வலிந்து இலக்கணச் சூத்திரம் செய்த தொல்காப்பியர் அதன் போலித்தன்மையை யுணர்ந்து “தொண்ணூறு” என்ற சொல்லைப் பிரயோகிக்க விரும்பவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆதலால் தான் “தொண்ணூறு” என்பதற்குப் பதிலாக வேறுவிதமாக பத்தின் மடங்கு கூறி அந்த எண்ணப்பெறவைக்கின்றார்.

ஆதலினால் தான் இச்சூத்திரம் “ஐந்து நூற்று
தொண்ணூற்று ஐந்து” என்றால் “நூறு” என்ற
எண் மடங்கு ஈரிடங்களில் வருதல் தவறு என்று
உணர்ந்து இத்தொகையைப் பெற வலிந்து கூறி
“அறு நூற்று இரு பதுக்கு ஐந்தைந்து அஃகும்”
என்று கூறியுள்ளார். இருபதுக்கு - என்று வந்ததால்
மீண்டும் ‘இருபத்தைந்து’ என்று கூறத்தயங்கி
ஐந்து X ஐந்து - என்று ஒன்றன் மடங்கைக்கூறுகிறார்.
இச்சூத்திர பாட பேதத்தின்படி நூறு - பத்து -
ஒன்றன் மடங்குகளை நிரல்பட வைத்துள்ளார்
என்பது தெரிகின்றது. இப்படி எண்மடங்கு நிரல்பட
அமைதல் வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்
தொல்காப்பியர் என்பது அடுத்த சூத்திரமும்
தெளிவாக்குகின்றது

கிராமத்துப் பெண் கணவன் பெயரைக் கூற
அஞ்சி சுற்றிவளைத்து அப் பெயரைச் சொல்லுமாறு
போன்றே ‘தொண்ணூறு’ என்ற சொல்லைக் கூற
அஞ்சிய தொல்காப்பியர் சுற்றிவளைத்துக் கூறுகிறார்
என்பதுணர்ச்சு. இது காரும் கூறியவாற்றான் ஐந்து
சீர்வகை அடிகள் பதினேழு நிலத்துடன் ஏழுதளை
யுடனும் உறழ் ($5 \times 17 = 85 \times 7 = 595$) ஐந்து நூற்று
தொண்ணூற்றைந்தடிகள் ஆகும் என்றும் இதுவே
எளிதான தொகைக்கணக்கு என்றும் 625 என்பது
தொகைக்கணக்குக்கு பொருந்தவில்லை என்றும்
தெளிதல் வேண்டும். அடுத்த சூத்திரத்துடன்
இவ்வடிக் கணக்கைப் பொருத்தும் போது இது
தெளிவாக விளங்கும்.

அடித்தொகை 595 தான் என்பதை விளக்க மற்றொரு சான்றுமுண்டு. யாப்பருங்கல விருத்தியில் 49 வது சூத்திரத்தின் உரையில்மேற்கோளாகக்காணப்படும் பழம்பாடலை ஆராய்ந்தால் இவ்வுண்மை விளங்கும், இருநூற் றிருமுப்பத் தொன்றகவற் கேனை யிருநூற்றொ டெண்ணான்கு வெள்ளைக்—

கொருநூற்று

முப்பத் திரண்டா முரற்கைக் கிவையறுநூற்
றற்றமி லையைந் தடி

என்ற இச்செய்யுளினை ஆய்தல் வேண்டும்.

இருநூற்று + இருமுப்பத்தொன்று — அகவற்காகும்

இருநூற்றோடு + எண்ணான்கு — வெள்ளைக்காகும்

ஒருநூற்று + முப்பத்திரண்டு — கலிக்காகும்

இதில், இருநூற்று + இருமுப்பத்திரண்டு ($2 \times 31 = 62$)
= 262

இருநூற்றோடு + எண்ணான்கு ($8 \times 4 = 32$) = 232

ஒருநூற்று + முப்பத்திரண்டு = 132

626

என்ற கணக்கில் 626 வருதல் பொருந்த வில்லை.

இருநூற்று + இருமுப்பது + ஒன்று ($2 \times 30 = 60 + 1$)

261 என்று முதலடிக்கு பொருள் கொண்டனரா

யிருத்தல் வேண்டும். எனினும் ஈற்றில் “இவை

யறுநூற்று அற்றமில் ஐயைந்தடி” என்று கூறுவது

பொருந்தவில்லை. அறுநூற்று — ஐயைந்து ($5 \times 5 = 25$)

அடி, அற்றம் = முடிவில், இல்லை என்ற பொருள்

தருகிறது. இதன்படி ($600 - 25 = 575$) என்ற

தொகை எதற்கும் பொருந்த வில்லை. 'அற்றமில்' என்றின்றி 'அற்றமேல்' என்று இருந்தாலும் $(600 + 25 = 625)$ எனலாம். இந்தப் பாடபேத மின்மையால் இச் செய்யுளின் ஈற்றடியை 'அற்ற மிலை யைந்தடி' என்று பொருள் கொள்ளின் 'அறு நூற்றின் ஈற்றில் ஐந்தடி' இல்லை $(600 - 5 = 595)$ என்ற தொகை வரும். இத்தொகை பெற முதலடி 'இருநூற் றொடுமுப்பத் தொன்றாகும்' என்ற பாடம் கொண்டால் $(200 + 31 = 231)$ என்ற கணக்கு வரும். இப்புத்துரையின்படி செய்யுளை ஆயின் 595 என்ற அடிக்கணக்கு எளிதின் புலப்படும். மீண்டும் இச்செய்யுளை புத்துரையுடன் விளக்குவாம்.

இருநூற் றொடு முப்பத் தொன்றகவற் கேனை
யிருநூற்றொ டெண்ணான்கு வெள்ளைக்—

கொருநூற்று

முப்பத்திரண்டா முரற்கைக் கிவை யறுநூற்
றற்றமிலை ஐந்தடி.

இருநூற்றொடு முப்பத்தொன்று	$(200 + 31 = 231)$
இருநூற்றொடு எண்ணான்கு	$(200 + 32 = 232)$
ஒருநூற்று முப்பத்திரண்டு	$(100 + 32 = 132)$

595

இவை அறுநூற்று = இவை ஆறுநூற்றில்
அற்ற மிலை = முடிவில் இல்லை
ஐந்தடி = ஐந்தடிகள்
(600ல் 5 அடிகழிக்க 595 அடிகள் ஆகும்)

தொல்காப்பிய சூத்திரத்தின் படியும் யாப்பருங்கல விருத்திஉரை மேற்கோட் பழம் பாடலானும் 595 அடிக்கணக்கே வரையறையுடைய தொகையாகும்.

தொல்காப்பியத்தில்நிலத்தை எழுத்தெண்ணும் முறை பற்றி வரும்

“நாற் சீர்கொண்ட தடியெனப் படுமே”

“நாலெழுத் தாதியாக வானெழுத்

தேறிய நிலத்தே குறளடி என்ப”

என்று தொடங்கும் ஒன்பது சூத்திரங்களும் கூறுவது கட்டளையடியன்றோ? அதுபற்றி கருத்தென்னை எனின் அச்சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களல்ல. இளம்பூரணருக்கு முன்பிருந்த உரையாசிரியர்களால் இயற்றப்பட்ட உரைச் சூத்திரங்களிவை எனத்தொரிகிறது. செய்யுளியலின் முதற் சூத்திரத்தில் தொகையாகக் கூறிய முறைப்படி,

“மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனா

யாத்த சீரே யடியாப் பெனா”

என்றபடி மாத்திரை, எழுத்து, அசைகளை விளக்கிப்பின் சீர்களை விளக்கும் சூத்திரங்களை நிரல்படவைத்துள்ளார்.

“அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சியரிச்சீர்

ஒன்றுத லுடைய னொரொரு வழியே”

என்று சீரைப்பற்றி கூறுகிறார். அந்த ஒன்பது சூத்திரங்களையும் கழித்தபின்

“சீர்நிலைதானே ஐந்தெழுத் திறவாது

நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாதும்

எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலைதானே
குன்றலு ம்குதலு மில்லென மொழிப”

என்ற சூத்திரங்களால் சீர்களைப்பற்றியே கூறுகிறார்.
அதன் பிறகுதான்

“வஞ்சி யடியே இருசீர்த்தாகும்”

என்று அடிகளை விவரிக்கிறார். ஆதலின்சீரைப்பற்றிக்
கூறும் சூத்திரங்களுக் கிடையே அடியைப் பற்றி
நிரல்பட அமைக்கும் போக்குடைய தொல்காப்
பியர் சூத்திரம் செய்திருக்க மாட்டார். ஆதலின்
வடமொழி நெறிபற்றி வந்த எழுத்தெண்ணும்
முறையை தொல்காப்பியர் மேலேற்றவிரும்பிய
பிற்காலத்தவர்களின் இடைச் செருகலே கட்டளை
அடிஎன்னும் கற்பனை அடிகள் என்பது தெளிவாகும்.
அளவடிக்குள் குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெடிலடி,
கழிநெடிலடி என்று கூறுவது யாப்புக்கு பொருத்த
மில்லை என்பது நன்கறிந்த தொன்றாதலின் அஃது
தொல்காப்பியர் கருத்தன்று என்றும் பதினேழு
நிலம் என்பதும் எழுத்தளவு பற்றி வருவதன்று
அசை, சீர்களின் இடை நிலமே என்றும் தெளிவாக
உணரவேண்டும். இதுகாறும் கூறிய வாற்றால்,
கட்டளை அடிகள் என்பது உரையாசிரியர்கள்
கற்பனையே என்பதும், சீரடிகளின் வரையறை 595
தான் என்றும் தெளிவாகும். தமிழறிஞர்கள்
மேலும் நன்காய்ந்து பார்ப்பின் அம்முடிவன்றி வேறு
பொருள் கூற இயலாதென்பதுணரலாம்.

மெய்ப்பெறு மர சிற் றெடை வகை தாமே
ஐயீ ராயீரத் தாறைஞ் ஞாற் றெடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக் குறை எழு ஞாற்
றென்ப.: தென்ப உணர்ந்திசி னேரே.

இச்சூத்திரம் தொடைகளின் வரையறை கூறுவதாகும். இச்சூத்திரங்கட்கு உரைகண்டவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு தொகை கண்டனர். அத்தொகை வந்தவகையை கூறுவதிலும் ஒவ்வொருவரும் தமது கற்பனைத்திறனுக்கும் புலமைக்கும் ஏற்ப முரண்பாடான கருத்துக்களைத் தந்துள்ளனர். இளம்பூரணர் 13699 என்ற தொகை : கொண்டார் யாப்பருங்கல விருத்திகாரரும் இத்தொகையை ஏற்கின்றார். ஆனால் இத்தொகை வந்த விதத்தில் ஒருசீரான தெளிவான முறையில்லை. கணக்காசிரிராலும் நினைவிற் கொள்ளமுடியாதபடி ஏதேதோ கணக்கிட்டுக் காட்டினும் பொருத்தமாக இல்லை. பேராசிரியர் 13708 என்ற தொகை கொண்டார். அத்தொகையும் முன்கூறிய சூத்திர அடித்தொகை 625ஐ 22தொடையுடன் பெருக்கிவந்த தொகையை மீண்டும் சிலவற்றைக் கழித்து தொகை பெறுகின்றார். கழிக்கின்ற வகையும் சிறப்பில்லை. ஆதலின் இதுவும் தெளிவான நேரடியான தொகை தரவில்லை. நச்சினூர்க்கினியர் 'தொண்டுதலையிட்ட' என்ற சொல்லை ஒன்பதால் பெருக்கிய என்ற பொருள் கொண்டு தொகை கூறுவர். அதுவும் பொருத்தமில்லை என்பது தமிழறிஞர் அறிந்ததே. பேராசிரியர் உரையைப் பார்த்தால் (அவரது உரைச் செய்யுள்

களில்) அவர் தொகை பெற வலிந்தும் நலிந்தும் பொருள் கொள்வதும் இடர்ப்படுவதும் தெள்ளிதின் புலப்படும். தொல்காப்பியர் எளிதின விளங்கு முறையில் சூத்திரம் செய்பவராதலின் இச்சூத்திரங்கள் இத்துணை கரடுமுரடான உரைகள் வரும்படியாக அவர் சூத்திரங்களைச் செய்திருக்க மாட்டார். தொல்காப்பியத்துள்ள 1610 சூத்திரங்களிலும் இப்படி இடர்ப்பாடான உரை தரும் சூத்திரம் வேறில்லை என்பது தெளிவாகும்.

ஆதலின் இச்சூத்திரம் ஏதோ மாற்ற மடைந்து விட்டது என்றும் உரைகாண்பதும் தெளிவில்லை என்பதும் தெரிகிறது. ஆய்ந்து பார்ப்பின் இச்சூத்திரம் கீழ்க்கண்டவாறு இருந்திருக்குமென நிர்ணயிக்கலாம்.

மெய்ப்பெறு மரபிற் ரெடைவகை தாமெ
ஐயீராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றெருடு
தொண்டு தலையிட்டபத்து- குறை- ஒருநாற்
ரெருநப்ஃ தென்ப உணர்ந்திசி வேரே

இதன் பொருள் :-

மெய்ப்பெறு மரபின் தொடைவகைதாமே = எழுத்
தொடு புணர்ந்த தொடைவகைகள் தான்

ஐயீராயிரத்து - இரண்டு ஐந்தாயிரத்து $5 \times 2 \times 1000$
— 10000

ஆறைஞ் ஞாற்றெருடு - ஆறு ஐந்துநூறுகளுடன் -

$6 \times 5 \times 100 = 3000$

தொண்டு தலையிட்ட பத்து -

$9 \times 10 = 90$

13090

‘‘தொண்டுதலையிட்டபத்து’’ என்றதும் முன்பிரயோகங்களை ஒட்டி 19 என்ற பொருள் கொள்ள வேண்டிவரும். இந்த மயக்க உணர்வைப் போக்கி தெளிவுறுத்தும் பொருட்டு ‘‘தொண்டுதலையிட்ட பத்து’’ என்பதை விளக்கும் வகையில் ‘‘குறை- ஒரு நூற்றொருபஃது’’ என்றார் என்று உணர்க. ‘‘ஒருநூற்றில் ஒருபத்து குறை’’ என்பது தொண்ணூறு ஆகும். இக்குத்திரத்திலும் எண்ணின் மடங்கு நிரல்பட அமைக்க விரும்பி இச்சுத்திரம் இப்படிச் செய்தார் என்றுணரமுடியும். முதலில் $5 \times 2 = 1000$ (ஆயிரம்ஸ்தானம்) கூறிப்பின் $6 \times 5 \times 30 \times 100$ (நூறுஸ்தானம்) கூறிப்பின் - $9 \times 10 = 90$ (பத்துஸ்தானம்) கூறியுள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் ‘‘தொண்டுதலையிட்ட பத்து’’ என்பது பத்தொன்பதா? அல்லது தொண்ணூறு? என்ற ஐயம் போக்கவே ‘‘குறை ஒரு நூற்றொருபஃ தென்ப’’ என்று கூறியுள்ளார். ‘‘ஆறைஞ் நூற்றொடு’’ என்று ‘‘ஒடு’’ என்ற உருபுசேர்த்ததால் அடுத்த ஸ்தானம் பத்தின் மடங்கே வரவேண்டும் ஆதலின் ஒன்பது பத்து என்று கூறியுள்ளார். முதற்குத்திரவிளக்கத்தில் கூறியது போல, ‘‘தொண்ணூறு’’ என்ற சொல்வழக்கு பொருளற்றது என்று உடன்படாமையால்தான் தொல்காப்பியர் தொண்ணூறு என்று கூறவிரும்பாமல் ஒன்பது பத்து என்றே கூறுகின்றார்.

இனி இந்தத்தொகை 13090 என்பதன் வகையை உரையாசிரியர்கள் போல் கூட்டிக் கழித்தும்,

பெருக்கிக் கழித்து கொண்டும் இடர்ப்படாமல் எளிதின் விளக்க முடியும். முன்சூத்திர விளக்கப்படி கண்ட அடி 595யும், பேராசிரியர், யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரர் போல; தொடைத் தொகை 22 உடன் பெருக்கின் 13090 என்றதொகை எளிதின் கிடைக்கும்.

“மோனை இரண்டாம் எதுகையோ ரெட்டாகும்
ஏனை முரணைந் தியைபொன்றும்- ஏனைப்
பொழிப்பாதி யைந்துங் குறிப்புத் தொடையோ
டிமுக்கா இருபத் திரண்டு”

என்ற யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் பாடல் 22 தொடைவகைகளை தெளிவு படுத்தியுள்ளது. முன்னு ரையாசிரியர்கள் 625 அடியுடன் 22 தொடைகளையே பெருக்கியுள்ளனர். ஆனால் அத்தொகை 13750 வரு தலின் வேறுவழியின்றி 51 நிலம் கழித்து 13699 என்ற தொகை பெற்றனர். நிலம் கழித்த முறையும் சிறப்பாக இல்லை. ஆதலின் நேரடியான எளிய முறையிலான 13090 என்ற தொகைக் கணக்கே பொருந்துவதாகும்.

இதுகாறும் கூறிய வாற்றான் அடி தொடை களின் கணக்கு எளிய தெளிவான முறையில் கணக் கிட்டுக்காண முடியும் என்பது விளங்கும். இந்த விளக்கத்தை ஏற்பின் சூத்திரப்பொருள் தெளிவாக இடர்ப்பாடின்றி விளங்கும்.

சீர்வகை அடி நிலம் தளை தொடை

$$5 \times 17 \times 7 \times 22 = 13090$$

இந்த வகையில் ஒரு சீராக வரும் அடிகளின் கணக்
கும் தொடைகளின்கணக்கும்பொருந்துவது காண்க
தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியலிலுள்ள இவ்விரு
சூத்திரங்கட்கும் சுயமான பாடபேதங்களுடன்
ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்ட இந்த எளிய முறையிலான
தொகைக் கணக்கும் வகை விளக்கமும் தமிழறிஞர்
உலகம் ஏற்குமென்றே கருதுகின்றேன். மேலும் நன்
காய்ந்து புதிய விளக்கம் இதனினும் எளிதாக
விளக்கினால், தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு
தெளிவான உரைகாணவேண்டும் என்ற நோக்க
முடைய எமது வாழ்த்துக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியர்
ஆவார்கள். இன்று தமிழ் பெருமிதத்துடன் திகழ்
கின்றது. இச்சூழ்நிலையில் தமிழைப்பற்றி சுதந்திர
மான ஆய்வுரைகள் எழவேண்டும்.

தொல்காப்பியக்கடலில் இதுபோன்ற அரிய
ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்கள் உள்ளன. அந்தமுத்துக்களை
அறிஞர்கள் வெளிக் கொணரவேண்டும். புத்தம்
புதிய கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டவேண்டும்.
சிறந்த விளக்கங்கள் தரவேண்டும்: அது எதிர்கால
சந்ததியினருக்கும் இலக்கிய இலக்கணப் புலமை
யாளர்கட்கும் பயன்படும். இதுபோன்ற ஆராய்ச்சிக்
கருத்துக்களை தொடர்ந்து விளக்கி வெளியிட
இருக்கின்றோம். தமிழன்பர்கள் எமது முயற்சிக்கு
ஆதரவளிப்பார்களாக.

